

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2020, č. j. 16 A 41/2019 – 188,

t a k t o :

- I. Řízení se **zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností ze dne 12. 11. 2020 se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. 809/2019 – 160 – SPR/6; tímto žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 25. 3. 2019, č. j. MHMP 544722/2019/PeV, ve věci spáchání dopravního přestupku.

[2] Stěžovatel v neodůvodněné kasační stížnosti uvedl, že je nemajetný a žádá o určení advokáta; aby mohl Nejvyšší správní soud žádost stěžovatele posoudit, dne 16. 12. 2020 mu zaslal k vyplnění formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. První zásilka se soudu vrátila zpět se sdělením, že nebylo možno zásilku uložit, neboť stěžovatel nemá schránku. Nejvyšší správní soud učinil další doručovací pokus, tentokrát doručoval do vlastních rukou, zásilka byla uložena dne 6. 1. 2021 na poště, neboť stěžovatel nebyl zastižen. Po úložní době se vrátila nedoručená zásilka opět zpět Nejvyššímu správnímu soudu.

[3] Nejvyšší správní soud dne 26. 1. 2021 v souladu s § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, na úřední desce vyvěsil sdělení o doručení písemnosti. Stěžovateli bylo sděleno, že při doručování písemnosti nebyl zastižen a písemnost byla v souladu s § 49 odst. 3 o. s. ř. připravena k vyzvednutí dne 6. 1. 2021. Vzhledem k tomu, že si ji nevyzvedl v desetidenní lhůtě, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou. Sdělení bylo vyvěšeno dne 26. 1. 2021 po dobu, a sňato dne 25. 2. 2021.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5 As 392/2020 – 18, zamítl žádost stěžovatele o ustanovení advokáta, neboť nemohl posoudit podmínku *sine qua non*, a to osobní a majetkové poměry stěžovatele, neboť stěžovatel tyto nijak neprokázal; současně jej vyzval ke splnění poplatkové povinnosti a dále k předložení plné moci k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Doručovaná písemnost se dne 17. 2. 2021 soudu opět vrátila zpět s tím, že ji nebylo možno vhodit do schránky. Dne 24. 2. 2021 byl

doručen Nejvyššímu správnímu soudu přípis stěžovatele, aby bylo opětovně doručeno *normální poštou*, neboť má odnos, což má soud na obálku vyznačit; opakovaně žádal o další zaslání dne 5. 3. 2021. Nejvyšší správní soud dne 9. 3. 2021 učinil na úřední desce oznámení o vyvěšení písemnosti dle § 50 odst. 2 občanského soudního řádu; dnem 19. 3. 2021 se považuje písemnost za doručenou. Dne 11. 3. 2021 si stěžovatel osobně vyzvedl usnesení ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5 As 392/2020 – 18.

[5] Dne 17. 3. 2021 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání stěžovatele, v němž se ohradil proti usnesení ze dne 10. 2. 2021 „*se zřetelem na provedení vědomého a úmyslného extrémně nespravedlivého tendenčního řízení*“, tvrdí, že ze strany soudu nebyl nikdy vyzván k oznámení o majetkových poměrech, „*stačilo se seznámit s obsahem celostátně tajně před občany justicí vedeného ..UTRUM...*“, navrhuje zrušení usnesení, vyloučení předsedkyně senátu z dalšího řízení, opět žádá o osvobození od soudního poplatku, neboť je zcela nemajetný „*a daleko chudší jak kostelní myš.*“

[6] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[7] Stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek neuhradil, přičemž z jeho následného postupu je zjevné, že tak ani nehodlá učinit, resp. nehodlá ani své majetkové poměry prokazovat, nýbrž si je má soud zjistit. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavit. Stěžovatel přitom nesplnil ani další podmínku řízení, a to povinné zastoupení advokátem, v důsledku čehož by bylo nutno kasační stížnost odmítnout.

[8] Nejvyšší správní soud považuje za nutné k podáním, která stěžovatel činil, dodat následující. Z posledního podání lze usuzovat na vznesenou námitku podjatosti vůči předsedkyni senátu, a to z důvodu dříve vydaného usnesení, jímž nebyl stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů a stěžovatel byl vyzván k úhradě soudního poplatku a doložení plné moci k zastupování.

[9] Dle § 8 odst. 5 s. ř. s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše popsany postup stěžovatele v řízení evidentně není veden snahou o řádné projednání věci, ale jde toliko o zneužití procesních práv; proto k námitce podjatosti v této věci nepřihlížel a nepostupoval dle § 8 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019 –

pokračování

65, mimo jiné uvedl: „*Ve vztahu k námitce podjatosti NSS ve své judikatuře připustil aplikaci zneužití práva. Zneužitím práva nutno v takovémto případě rozumět to, že cílem účastníka není vůbec dosáhnout vyloučení soudce, ale naopak prodloužit soudní řízení, zvýšit náklady řízení druhé procesní straně atp. Typicky tak tomu bude, pokud týž účastník nebo stejný zástupce v různých řízeních dávají totožné či obdobné námitky proti soudcům, byť o typově stejných námitkách již NSS opakovaně rozhodoval. Takováto námitka podjatosti nevyvolá žádné účinky a soud o ní nemusí samostatně rozhodovat.*“ Důvody, proč má v případě stěžovatele Nejvyšší správní soud za to, že v dané věci jde o zneužití práva uplatnit námitku podjatosti, jsou následující.

[11] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel vede u zdejšího soudu desítky sporů, přičemž jeho procesní postup je identický; stěžovatel podá zcela neodůvodněnou kasační stížnost, požádá o osvobození od soudního poplatku a ustanovení advokáta, přičemž poté mu přes snahu soudu nelze písemnosti doručovat, neboť stěžovatel nemá zřízenou poštovní schránku (shodně viz též např. usnesení NSS ze dne 15. 1. 2020, sp. zn. 3 As 359/2019, ze dne 22. 6. 2019, sp. zn. 10 As 1/2020, ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 9 As 385/2018). Postup soudu je poté vždy stejný: protože nebylo možné stěžovateli výzvu k zaplacení soudního poplatku doručit na adresu uváděnou v soudním spise ani na jeho pobytovou adresu podle registru obyvatel, přistupuje soud v souladu s § 50 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s., k doručování písemností (zaslání formulářů a výzvy k úhradě soudního poplatku) prostřednictvím vyvěšení na úřední desce soudu; nezřídka jsou takto doručována i konečná rozhodnutí, neboť ani tyto písemnosti stěžovatel nepřebírá – viz např. usnesení ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 290/2019 – 17.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že lze přičítat pouze k tíži stěžovatele důsledky absence jeho nutné součinnosti. Především stěžovatel, pokud opakovaně žádá o osvobození od soudního poplatku, zcela jistě je schopen své osobní a majetkové poměry prokázat již současně s podáním kasační stížnosti (stejně tak žaloby), a to jakoukoli formou – nikoli však pouze svým obecným tvrzením. Pokud tak neučiní, nic nedoloží a očekává logický postup soudu směřující ke zjišťování skutečností rozhodných pro posouzení jeho žádosti, je na něm, aby se choval tak, aby o ní mohl soud rozhodnout. Předpokladem součinnosti se soudem je především schopnost (a ochota) účastníka řízení přebírat soudní písemnosti; s tím je spojena rovněž povinnost účastníka řízení mít zřízenou poštovní schránku či zabezpečit možnost doručování písemností v místě bydliště (či na uvedené doručovací adrese). To stěžovatel evidentně setrvale ignoruje. Zároveň je třeba zdůraznit, že soudní řád správní, resp. občanský soudní řád, stanoví pro soudy závazný postup při doručování písemností; nelze proto akceptovat individuální požadavky toho kterého účastníka, jak mu má být písemnost doručována, případně jaká poznámka má být pro poštu vyznačena. Soudy jsou povinny zákonem stanovený postup při doručování písemností, jakož i právní důsledky pro účastníka řízení z toho plynoucí, striktně dodržovat; v opačném případě by se vystavovaly možnému nebezpečí neúčinného doručení.

[13] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu